

DUBBELINTERVIEW

VERDER NA VREEMDGAAN

Jeanet (41) en Michiel (43) vormen samen met hun twee dochters een gelukkig gezinnetje. Ze zijn al twintig jaar bij elkaar en hebben samen al heel wat meegemaakt. Maar is hun huwelijk ook sterk genoeg om Jeanets slippertje te overleven? Beide partners vertellen hun kant van het verhaal.

Tekst: **Jet Hoogerwaard** - Fotografie: **iStock**

Jeanet: 'Ik kon niet leven met dit geheim'

Michiel belde me vorige week vanuit Oslo. Het gesprek was anders dan anders. Eventjes had ik er spijt van dat ik mijn geheim had opgebiecht. Maar ik heb het allemaal aan mezelf te danken, dus ik moet er gewoon doorheen.

Michiel zit voor zijn werk vaak een paar dagen in het buitenland. Hij belt me altijd wel een keertje en soms hangen we dan wel een uur aan de telefoon. Deze keer duurde het gesprek nog geen kwartier en we moesten allebei ons best doen om het gaande te houden. Er vielen ongemakkelijke stiltes.

"Ben je alleen?" vroeg hij op een bepaald moment.

"Wat bedoel je daarmee?" reageerde ik emotioneel. "Ik wil dat je me vertrouwt, Michiel!"

Ik hoorde een diepe zucht aan de andere kant van de lijn. "Ik bedoelde alleen maar of een van de kinderen bij je zit, meer niet", zei hij vlak. Zo had ik het niet opgevat. Ik dacht dat het weer een toespeling was op de grote fout die ik een tijd geleden heb gemaakt.

ROES

Mijn 'fout' liep rond op het jaarlijkse dorpsfeest. Ik ging erheen met mijn vriendin Nancy, die nog altijd woont in het dorp waar ik ben opgegroeid. Toen het begon te schemeren, liepen we richting het marktplein. De muziek kwam ons al van verre tegemoet, de lichtjes in de feesttent gaven het plein een vrolijke gloed. Ik was een beetje rozig in mijn hoofd van de martini's die ik 's middags had gedronken.

Nancy was ik snel kwijt in het feestgedruis, maar dat maakte niet uit. Ik kwam veel bekenden tegen en vermaakte me best. En toen zag ik hém. Aan de bar stond mijn ex-vriend Lennart naar me te kijken. Zijn mond vormde de verleidelijke glimlach waar ik ooit voor gevallen was. In een oogwenk had hij me weer in zijn greep. De martini's deden hun werk en Lennart ook. Ik

werd nog lichter in mijn hoofd. Hij was net gescheiden, vertelde hij. Niets stond hem dus in de weg. Mij stond van alles in de weg, maar ik schoof het met het grootste gemak opzij. Nancy had een scharrel opgeduikeld bij wie ze de nacht zou doorbrengen en met een knipoog en een zijdelingse blik op Lennart gaf ze me de sleutels van haar huis. Lennart ging met me mee die nacht.

De roes van de alcohol, de frisheid van de lentenacht, de geur van zijn lijf - alle ingrediënten voor een gepassioneerde vrijpartij waren aanwezig. Ik was los van de werkelijkheid en dacht geen moment aan thuis. Tot de volgende ochtend. Ik kreeg een berichtje van Michiel, die in Londen zat: Sterkte met het verwerken van je kater. Want je zult wel gedronken hebben gisteren. Gevolgd door een knipogende smiley.

Het was alsof de grond onder mijn voeten wegzakte. Lennart werkte ik snel de deur uit. Ik vermoed dat hij wel begreep dat ik werd overvallen door spijt, want ik heb nooit meer iets van hem gehoord. En de kater? Die duurt tot op de dag van vandaag.

SCHULDGEVOEL

Ik dacht er bijna onophoudelijk aan. Tijdens mijn werk, als mijn baas tegen me sprak. Thuis, als ik mijn dochter hielp met haar huiswerk. Zelfs als ik stond te koken, spookte mijn ontrouw door mijn hoofd. De ergste momenten waren als Michiel me voor het slapengaan een kus gaf. Waarom had ik dit gedaan? Ik hield van Michiel! Hij was een goede man en een perfecte vader. Ik had geen geheimen voor hem, vertelde hem altijd alles. Hij vertrouwde me, net zoals ik

'DIE AVOND WAREN ALLE INGREDIËNTEN VOOR EEN GEPASSIONEERDE VRIJPARTIJ AANWEZIG'

Michiel: 'Ik wilde haar troosten en slaan tegelijk'

hem vertrouwde. Maar ik had zijn vertrouwen beschaamd.

Ik ging gebukt onder schuldgevoel en was mezelf niet meer. Ik keek naar Michiel met een mengeling van medelijden en verdriet. Hij verdiende dit niet. Een paar keer heb ik op het punt gestaan om het te vertellen. Op een dag had ik zelfs een verrassingsetentje geregeld. De kinderen naar de oppas, wij naar een intiem restaurant. Daar zou ik hem vertellen wat er was gebeurd. Ik zou zeggen dat ik er enorm veel spijt van had en dat ik niet kon leven met zo'n geheim. Ik zou uitlegen dat het niets te betekenen had.

Maar ik durfde het niet. Hij zag er zo gelukkig uit, was zo blij met mijn spontane verrassing! Ik kon het niet over mijn hart verkrijgen om de sfeer te verpesten. Ik dacht toen ineens: waarom zou ik hem opzadelen met mijn probleem? Ik was degene die was vreemdgegaan, dus ik moest er maar mee leven. Michiel hoefde het niet te weten. Wat niet weet, wat niet deert, toch?

TRANEN

Zo verstreken er een paar weken. Weken waarin ik verscheurd werd door twijfel en schuldgevoel. Op een avond vroeg Michiel wat er aan de hand was. "Je bent zo... anders de afgelopen tijd", zei hij bezorgd. "Alsof je ergens over piekert."

Ineens vertelde ik hem alles. Toen ik uitgesproken was, viel er een drukkende stilte. Hij klemde zijn kaken op elkaar, zijn gezicht verstrakte. Ik zag zijn ademhaling versnellen. "Zeg iets, Michiel", smeekte ik.

Hij keek me aan. "Ik zeg dat je nu beter uit mijn buurt kunt gaan."

Mijn geheim was ik kwijt, maar beter voelde ik me niet. Ik vond het vreselijk om Michiel te zien lijden. In de eerste dagen na mijn bekentenis heb ik me zo veel mogelijk gedeisd gehouden. Met een woedend gezicht liep hij door het huis, hij sprak nauwelijks met me. Ik heb heel wat tranen vergoten in die dagen, mezelf vervloekend omdat ik het had verteld. Had ik het niet beter voor me kunnen houden?

Op een avond had Michiel oppas geregeld voor de kinderen. "Dan kunnen wij rustig praten", zei hij. Er volgde een lang gesprek, waarin hij me uitschold voor van alles en nog wat. Ik liet hem

begaan, ik verdiende het. Zijn woorden deden me niet zo veel, het was de pijn in zijn ogen die me het meest raakte.

Nadat hij zijn ergste woede had geuit, kwamen de tranen, bij ons allebei. Hij stond toe dat ik tegen hem aan kroop en de geborgenheid van zijn armen opzocht. Ik verzekerde hem dat ik hem niet kwijt wilde en dat ik er alles aan wilde doen om het goed te maken.

"Het zal even duren, Jeanet", antwoordde hij.

HOOP

Dat gesprek is inmiddels vier weken geleden. Daarna hebben we nog vele gesprekken gevoerd. Dat we erover kunnen praten, is een groot pluspunt. Ik houd me vast aan de gedachte dat we met elk gesprek weer een stukje verder zijn. Maar het zal tijd kosten om onze relatie te herstellen, want die heeft een behoorlijke deuk opgelopen.

Michiel raakt me niet meer spontaan aan. Soms doe ik weleens een poging, maar meestal duwt hij me weg. Seks hebben we niet meer gehad. Ik vroeg hem waarom hij me telkens afwees. Hij antwoordde dat hij telkens het beeld van mij met Lennart voor zich ziet. "Ik hoop dat het ooit verdwijnt", zei hij. Ik hoop het ook.

Alles is nu ontzettend beladen. Hij is nog steeds boos en laat dat ook merken. Zoals die keer toen ik hem belde om te zeggen dat ik moest overwerken. "Als je van plan bent om met Lennart een hotelletje te pikken, zorg er dan voor dat ik het bonnetje niet vind", zei hij toen sarcastisch. Of toen ik naar de bios ging met vriendinnen: "Zij dienen zeker als alibi?" Telkens confronteert hij me ermee en dat is moeilijk. Maar ik begriep het wel: logisch dat zijn vertrouwen weg is. Het is aan mij om dat te herstellen.

Toen hij naar Oslo ging, beloofde ik hem daarom dat ik vierentwintig uur per dag bereikbaar zou zijn voor hem. "Je mag me altijd bellen om te controleren waar ik ben. Ik wil je vertrouwen en liefde weer terug", zei ik, vlak voordat hij vertrok.

"Ik vind het fijn dat je eraan wilt werken", zei hij daarop. "Dat zijn we elkaar en onze kinderen verplicht." Het feit dat hij me daarna in zijn armen nam en me een lange kus op mijn mond gaf, geeft hoop voor de toekomst. Hij is inmiddels weer thuis en was ondanks alles toch blij om me weer te zien. Ik denk dat het wel goed komt. Ik zal er in ieder geval alles voor doen.

Het gaat ooit wel goed komen, maar het beeld van Jeanet met die ander laat me nog niet los. Toevallig ken ik hem ook, die Lennart, en ik heb hem nooit gemoegen. Hij zat op dezelfde tennisclub als ik, maar in een ander team. Die arrogante kop van hem en zijn machogedrag irriteerden me mateloos. Ik weet niet of hij weet wie ik ben, ik denk het niet. Daarvoor ben ik waarschijnlijk te onbeduidend in zijn ogen. Maar hij wist wél dat Jeanet getrouwd was. Hoe egoïstisch om dan toch met haar het bed in te duiken. Jeanet zegt dat hij daarna niets meer van zich heeft laten horen. Natuurlijk vind ik dat alleen maar oké, maar het geeft ook aan wat voor type hij is. Ik had al een tijdje in de gaten dat Jeanet ergens mee zat. We zijn al twintig jaar bij elkaar en hebben samen al heel wat meegemaakt. Dan leer je elkaar wel door en door kennen. Omdat ze er zelf maar niet over begon, vroeg ik er op een avond naar. Ik had alles verwacht, maar níét dat ze zou bekennen dat ze was vreemdgegaan.

"Het was eenmalig, ik was aangeschoten", zei ze. "Hij pakte me volledig in. Niet dat ik hem de schuld wil geven, het was gewoon alles bij elkaar." Het leek alsof ze erop had gewacht om het te kunnen vertellen. Ze ratelde aan één stuk door, ze kon maar niet stoppen met praten. En met elk woord werd ik bozer. Blijf rustig, Michiel, sprak ik mezelf toe. Uiteindelijk zei ik dat het beter was als ze uit mijn ogen zou verdwijnen. Beter voor haar en beter voor mij. Ik moest alles op een rijtje zetten. Jeanet vertrok naar bed, ik bleef achter. Op internet zocht ik naar informatie over Lennart, maar na een uur speuren vroeg ik me af wat ik nu eigenlijk zocht. Het zien van zijn kop op het scherm maakte me alleen maar woester. Dus ben ik op de bank gaan zitten met een biertje. Ik probeerde rationeel na te denken, maar dat viel niet mee. Ik bleef maar malen.

Ik dacht bijvoorbeeld aan alle keren dat ik vreemd had kunnen gaan, maar het niet had gedaan. Voor mijn werk verblijf ik in de duurste hotels en het is heus weleens voorgekomen dat een mooie dame in mantelpak interesse in me toonde. Ik ben altijd hoffelijk gebleven - verder dan een hand op een schouder en een kus op een wang ben ik nooit gegaan. Wat ik met Jeanet heb, wil ik namelijk niet op het spel zetten. Ze is een prachtige vrouw, een fantastische moeder voor onze meisjes en een intelligente gesprekspartner. Waarom had zij in hemelsnaam alles op het spel gezet? Altijd heb ik gezegd: "Vreemdgaan? Dan kun je beter gewoon weggaan!" Als ik me nu aan mijn woord zou houden, zou ons huwelijk dus voorbij zijn... Mijn gedachten schoten alle kanten op, maar uiteindelijk viel ik in slaap. Op de bank.

VERWARREND

De volgende ochtend werd ik gewekt door Anouschka, mijn oudste dochter. Ze vond het wel lollig dat ik op de bank in slaap was gevallen. In een slaperige roes knuffelde ik haar stevig, maar toen drong de herinnering aan de avond daarvoor zich in alle hevigheid op. Met tranen in mijn ogen keek ik naar mijn dochter, die de dupe zou worden van alles. Net als haar zusje.

Als ik zou kiezen voor een scheiding, zou ik een weekendvader worden. Zou ik dat kunnen? Nee, ik wist zeker van niet. Toch dacht ik serieus aan een scheiding. Hoe kon ik verder met iemand die me zo verraden had? Toen de deur

**'ALS IK ZOU
KIEZEN
VOOR EEN
SCHEIDING
ZOU IK EEN
WEEKEND-
PAPA
WORDEN.
KON IK DAT?'**

**'ZIJN
WOORDEN
DEDEN ME
NIET ZO
VEEL, HET
WAS DE PIJN
IN ZIJN OGEN
DIE ME
HET MEEST
RAAKTE'**

‘IK KAN NIET
HERHALEN
WAT IK
ALLEMAAL
HEB
GEZEGD,
SOMMIGE
DINGEN ZIJN
TE ERG’

openging en Jeanet de woonkamer binnenkwam, ben ik weggegaan. Ik kon haar aanwezigheid niet verdragen.

De dagen die volgden, waren een hel. Het ene moment miste ik Jeanet en wilde ik bij haar zijn, maar als ze toenadering zocht, werd ik weer woedend bij de gedachte aan haar en die kwal, samen in bed.

Na een paar dagen was ik klaar voor een gesprek. Dat het een onenightstand was geweest, had ik inmiddels wel begrepen, maar

hoe kon ik er zeker van zijn dat ze het niet vaker had gedaan? En dat het in de toekomst niet weer zou gebeuren?

“Blijkbaar zijn een paar drankjes en een lekker praatje voldoende om jou het bed in te krijgen”, zei ik verbeten.

“Geloof me, Michiel, ik dacht niet na!” riep ze uit. “Ik liet me meeslepen door het moment!”

“Hou toch op. Ik heb ook zo veel ‘momenten’ gekend, maar ik heb er nooit iets mee gedaan! Je bent er toch nog altijd zelf bij?”

Een echt gesprek kon je het eigenlijk niet noemen. Ik verweet haar van alles, schold haar zelfs uit. Ik kan niet herhalen wat ik allemaal

heb gezegd, sommige dingen zijn echt te erg. Toch is het goed geweest, denk ik. Jeanet zei niets. Ze schold niet terug, kwam niet met smoesjes. Ze legde alle schuld bij zichzelf. Als een verdrietig vogeltje zat ze tegenover me. Ik wilde haar in mijn armen nemen om haar te troosten, maar tegelijkertijd wilde ik haar slaan. Het was een verwarrende toestand.

VERGEVEN

De afgelopen weken heb ik vaak en diep nagedacht. Soms betrapte ik mezelf erop dat ik op mijn werk naar mijn computerscherm zat te staren of tijdens een vergadering hele stukken had gemist. Ik sprak er met een collega over, Menno. Ik werk nauw met hem samen en kon dus maar moeilijk verbergen dat er iets aan de hand was. Terwijl hij mijn verhaal aanhoorde, lachte hij een beetje smalend.

“Kerel, niet zo zwaar aan tillen”, antwoordde hij. “Wat betekent het nu helemaal, een beetje flirten en vrijen na een feestje? Je gaat mij niet

vertellen dat jij nooit op het punt hebt gestaan om hetzelfde te doen.”

“Soms wel”, gaf ik toe. “Maar ik heb het nooit écht gedaan, dus vind ik het onbegrijpelijk.”

Hij haalde zijn schouders op. “Ik niet. Je hebt wat op, je hebt een leuke en gewillige griet voor je neus... Dan moet je wel van staal zijn om dat te kunnen weerstaan. Het is mij ook weleens overkomen, hoor. En mijn vrouw ook, vermoed ik. Al praten we er nooit over. Ik hoef niet te weten wat ze allemaal uitspookt. Zolang ze bij mij thuiskomt, van me blijft houden en voor mij en ons gezin zorgt, vind ik het best.”

Met verbazing hoorde ik hem aan. “En dat werkt voor jullie?”

“Tja, we moeten er geen gewoonte van maken, maar het is prima zo. Laat het gaan. Een beetje spanning op zijn tijd maakt je relatie sterker.”

Door Menno’s uitspraken ging ik er anders tegenaan kijken. Misschien had Jeanet beter haar mond kunnen houden, maar dat was een gepasseerd station. Eigenlijk moest ik ook gewoon blij zijn dat ze geen geheimen voor me wilde hebben. Misschien moest ik er inderdaad niet zo moeilijk over doen. Ze hield toch van mij? We zouden samen oud worden en dat wilde ik nog steeds. Dat slippertje met Lennart veranderde daar eigenlijk niets aan. Ik probeerde te begrijpen hoe het zover had kunnen komen. En ik moest toegeven: een verkeerde beslissing is zo genomen als je hebt gedronken en wat uitgelaten bent.

Een scheiding zette ik definitief uit mijn hoofd, er was te veel om voor te vechten. We hadden samen al zo veel meegemaakt, dit zou ons huwelijk ook overleven. Dat was het moment waarop ik haar vergaf. Maar de woede was en is niet zomaar voorbij.

Onlangs ging ik weer voor mijn werk naar het buitenland. De eerste keer na Jeanets vreemdgaan. Telkens weer drukte ze me op het hart dat ik haar kon vertrouwen en dat ik nergens bang voor hoefde te zijn. Bang was ik ook niet echt, maar toch deed ik soms wat achterdochtig. Ik dacht: laat haar maar even bloeden. Ik heb haar voor mijn vertrek wel gezegd dat ik het goed vind hoe ze eraan werkt.

Ik geloof niet dat dit ons uit elkaar zal drijven. Daarvoor is onze relatie toch te sterk. Misschien zal ons huwelijk, als mijn woede echt helemaal is gezakt, zelfs sterker zijn dan voorheen. ■